

POHÁDKY

vymysleli a napsali

Ivuška, Iva a Jirka

<http://www.hamstet.info>

Praha, vánoce 2001, revize 2004

Zlatovláska

Na jednom zámku žila krásná princezna, která se jmenovala Zlatovláska, a ta uměla pár užitečných prací, což bylo prát, vařit a ještě šít a vyšívat a plést a jednou se nějakou záhadou stalo, že království nějak zchudlo a zrovna když Zlatovláska nebyla doma. Ale Zlatovlásce se taky nevedlo, protože zrovna byla v lese a zabloudila, ale naštěstí měli poblíž sídlo loupežníci, a protože měli dobrá srdce, tak vzali Zlatovlásku do služby. A protože Zlatovláska ráda pracovala, tak to ráda udělala.

Jednou jí loupežníci řekli: „Můžeš jít s našimi dalšími služkami na ples.“ Zlatovláska vyndala ze skříně všechny šaty, jaké kdy ušily. Zlatovláska si vybrala leděmodré šaty a zlatou čelenku, na které byl připevněný leděmodrý závoj, jiná si zase vybrala takové šaty, že v nich vypadala jako noc s hvězdami, a když se všechny oblékly, tak se chystaly na cestu. Na plesu se Zlatovláska setkala s princem ze sousedního paláce a princ si myslel: „Řeknu to Zlatovlásčiným rodičům.“ a tak se taky stalo.

Jednou se Zlatovláska ptala loupežníků: „Mohla bych už jít domů?“ A loupežníci jí řekli: „Můžeš jít domů, ale ještě ti něco dáme.“ A vyndali dva pláště a jednu zástěru a řekli: „Když budeš potřebovat vyváznout z nebezpečí, tak si vezmi tu zástěru. A za druhé, když budeš potřebovat odněkud utéci, tak si vezmi tento plášť, a když budeš potřebovat něco rychle vědět, vezmi si tento plášť.“ Zlatovláska loupežníkům poděkovala a vydala se na cestu domů. A protože už znala cestu, tak jí cesta tak dlouho netrvala a zanedlouho došla k paláci a její rodiče byli rádi, že se Zlatovláska vrátila.

A Zlatovláska si potom vzala prince za muže. A měli se dobře až do smrti a ještě si o nich lidé dlouho vyprávěli.

Ivuška

O starém vláčku

Byl jednou jeden vláček, ale už byl starý a celý oprýskaný. Strašně se styděl za to, jak vypadá. Tak strašně se styděl, že většinou všude přijel pozdě, aby se mu lidi na nádražích nesmáli. Ale lidi byli potom hrozně rozzlobení, protože taky všude přijeli pozdě a nic nestíhali. A tak po té trati jezdil hrozně smutný vláček plný smutných nebo rozzlobených lidí. A protože jezdil přes louky a lesem a kolem řeky, zaslechly občas malé děti (protože ty mají ještě jemná ouška, a proto slyší, když někoho něco trápí, i když on o tom nemluví) nebo stromy, zvířátka, keře a vlnky (protože ti všichni umí naslouchat víc a lépe než velcí a upospíchaní lidé), jak si vláček pro sebe šeptá: „Tolik bych si přál být celý krásně zelený, hnědý nebo červený a nový a neoprýskaný! Já bych se potom tolik nestyděl a všude bych jezdil první a včas a rád bych se lidem ukazoval, ani před panem výpravčím v Rožnově bych se neschovával a v Mezříčí zrovna tak...“ A tak se vláček trápil a jezdil pořád pomaleji a později, až už se na to vůbec nedalo dívat.

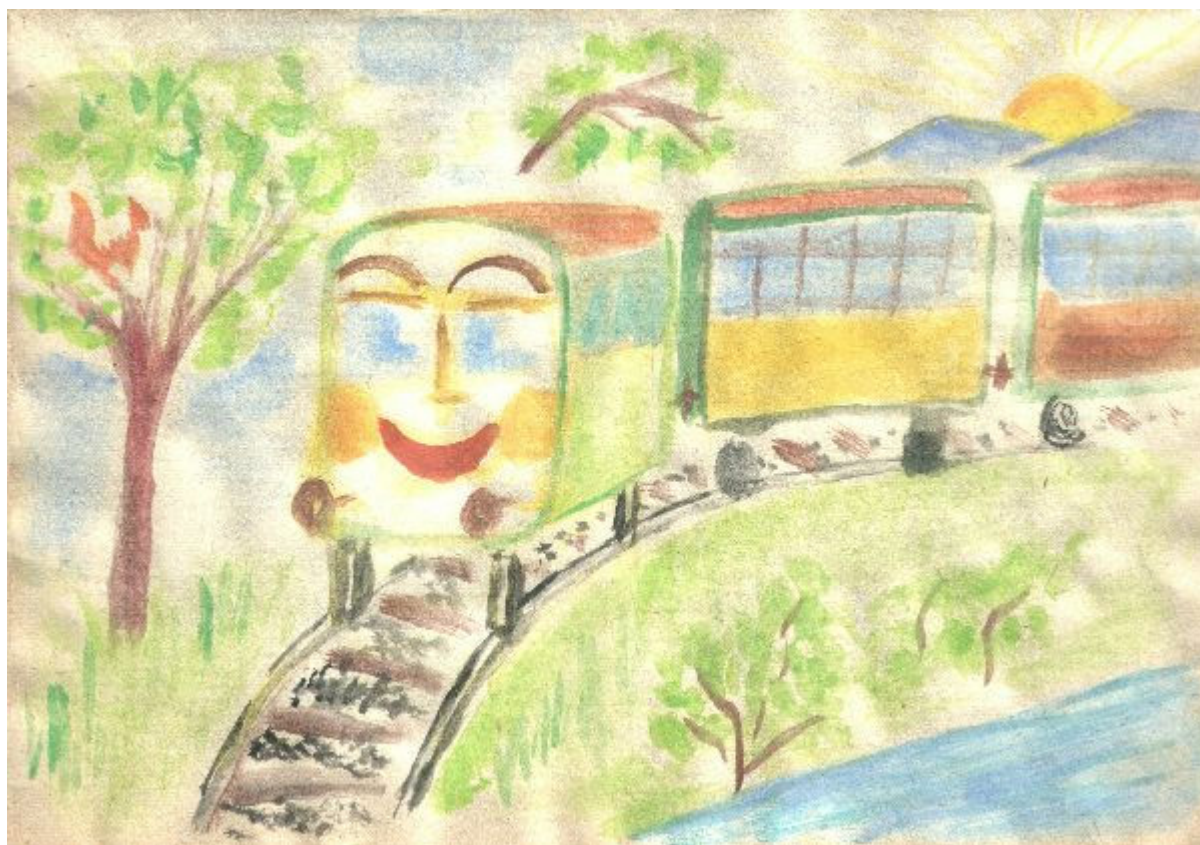
Tehdy si zvířátka a děti a stromy a keře a vlnky v Bečvě řekly, že už je ten vláček tak utrápený, že je to prostě hrůza a vůbec, no řekněte, něco se s tím musí udělat...

A když vláček příště vyjel na trať, každý strom na něj upustil ten nejhezčí a nejbarevnější lísteček. Keře zrovna tak a kytičky ho posypaly žlutým pylem a vlnky mu daly modré z nebe a zvířátka a děti mu věnovaly sluníčkovou barvu radosti a ty nejhezčí barvy ze snů, které umí malé děti vidět i ve dne. Ale vláček byl tak smutný, že si ničeho ani nevšiml.

Jenže když přijížděl k Zubří (nebo to byla Střítež, teď už nevím), kde byla zrovna u zastávky velikananánská louže po nedávném dešti, vláček se na sebe podíval do té louže jako do zrcadla a nemohl věřit svým očím. „Co to jenom je ? Kde se tady vzal takový krásný barevný vláček? Celý je úplně pohádkový jako by ho postavili z duhy. A že jsem si ho na trati ani nevšiml ?“ „Ale vláčku, vždyť to jsi přece ty!“ povídá louže, které bylo taky líto smutného vláčku. „To že jsem já ? To přece není možné ? To se může stát jen v pohádce !“

A rozjel se tak rychle, že všechna zpoždění na trati dohnal. A lidé ho na nádraží obdivovali a pan výpravčí jakbysmet. A všichni byli rádi, protože vláček byl od té doby pořád veselý a jezdil úplně přesně a lidi, které vozil byli spokojení, protože všude dojeli včas. Dokonce prý vám byla v duhovém vláčku někdy slyšet taková zvláštní hudba a když si do něj sedl někdo smutný, nejpozději ve Stříteži se rozveselil. A tak mu od té doby říkali Pohádkový vláček a jemu už navždycky zůstaly ty krásné darované barvy. Protože co se daruje z lásky nebo z lítosti, to už zůstává navždycky jako v pohádce.

Iva



O dračici, zakleté do princezny

Jednou se narodila (tedy vylíhla z vajíčka, draci jsou přece taky plazi) dračice. A jak rostla, ostatní draci se na ni začali dívat skrze drápy, protože byla jakási jiná. Po lidsku by se řeklo hodná, ale draci takové slovo neznají. Nechtěla nikoho roztrhat ani sežrat, nerada děsila lidi i zvířata, dokonce jim ochotně pomáhala. Když už se draci chytali za hlavy (a chytit se za třeba devět hlav je děsná práce), rozhodl nejstarší z nich, takový nekorunovaný dračí král, že se s tím musí něco provést a protože víc hlav víc ví, zašel se poradit za známým černokněžníkem. Domluvili se a černokněžník dračici začaroval – do princezny.

Bývalá dračice, dnes princezna, neměla snadný život. Třeba byla do práce jako drak, musela způsobně sedět a vyšívát, protože to se na princezny sluší. Nebo třeba na zámeckém plesu místo aby potichu seděla v koutě, začala řídit jako drak. Navíc, když občas o něčem pro lidi důležitém, jako módním střihu šatů nebo nové značce auta prohlásila, že je to na draka, začali si na ní ukazovat i lidi a žádný princ si ji nechtěl vzít. Tím spíš, že občas měla pořádně jedovaté a rozeklané řeči. Byla z té lidské nepřízně smutná jako želva a prolévala slzy jako krokodýl, zkrátka plazí náturu nemohla zapřít. A začala doufat, že jí někdo osvobodí, že bude zase drakem. Aby se jí nikdo nesmál, že je tak smutná, šla se projít do lesa.

Normálně by v lese určitě nezabloudila, ale ten den pro slzy neviděla na cestu. Najednou byla noc a princezna – dračice nevěděla kde je. Rozhlížela se po lese kolem, až uviděla světélko. Vydala se hned tím směrem, dokud nedošla k mýtině, na které měl chaloupku mladý uhlíř. Princezny se hned ujal, dal jí kus chleba aby neměla hlad a přichystal jí spaní.

Ráno, když se princezna – dračice probudila, byl už uhlíř v lese. Princezna ho šla hledat, aby mu poděkovala a rozloučila se. Našla ho, jak zapaluje milíř a nadává při tom jak dřevorubec, protože mokré dřevo (v noci přšelo) nechtělo chytnout. Princezně se ohnivá slova rozezleného uhlíře velice zalíbila. Princové byli je samé „och“, „ach“ a „pardon“ a vůbec mluvili tak vznešeně, že vlastně nic neříkali. Uhlíř poctivě nadával na déšť a mokré dřevo. Princezna na něj upřela ohnivý pohled, uhlíř zapomněl na milíř a začal hořet sám. A bez dalších řečí dal princezně pusu. Princezna se změnila v dračici a byla vysvobozená.

Vysvobozená dračice nejdříve plivla ohnivou slinu pod ten zatr... zmoklý milíř, protože chtěla uhlíři pomoci za to že ji vysvobodil a ženské jsou konec konců praktičtí tvorové. Pak mu tu pusu vrátila, jenže tím se změnila zpátky v dívku. Po další puse byla znovu dračicí a tak přišla na to, že může podobu měnit jak se jí zlíbí. Uhlíř ji přemlouval, ať zůstane v lese s ním

a princezna – dračice souhlasila. Jednak se jí uhlíř líbil, jednak ji mezi sebe nechtěli ani draci ani princezny. A uhlíř, ten ji chtěl. Tak žili dál spolu. Dračice uhlíři pomáhala nosit klády a zapalovat milíře a pracovala jako drak. Pak si dali pusy a uhlíř měl hezkou ženu. A jestli neumřeli, žijí v lese dodnes a nic jim neschází.

Jirka

O křišťálové perle

Jeden princ hrozně rád jezdil na lov a jednou se stalo, že zabloudil. Jak tak bloudil, najednou se koukne na nebe a vidí, že je noc. Jak tak jede, vidí před sebou velkou jeskyni, vejde do jeskyně a tam vidí na stovky postelí a na nich ležet spanilé dívky, jedna krásnější než druhá, ale jedna byla nejkrásnější. Princ v ní poznal Hvězděnku, dceru jednoho krále. Všude se mluvilo o její kráse a dobrotě, byla to nejspanilejší dívka na světě. Princ chvíli čekal, až se dívky probudí. Netrvalo dlouho a dívky se probudily a Hvězděnka poznala prince. Řekla mu, že je zakletá a že by jí mohl vysvobodit a dala mu křišťálovou perlu. A řekla mu: “Když budeš chtít o mně vědět, zatoč třikrát tou perlou a zjevím se ti.“ To řekla Hvězděnka a zase usnula.

Princ se vrátil veselejší a jak byl tak veselý, tak nakonec usnul. Zdály se mu překrásné sny, jakoby mu Hvězděnka šeptala: „Ach, můj milý, ach!“ Princ se ráno probudil a vydal se na lov. Jel zrovna na to místo, kde včera zabloudil, ale jeskyni už neviděl. Vzpomněl si na Hvězděnku, zatočil perlou a Hvězděnka se mu zjevila, řekla „ach, můj milý, prosím vysvobod' mne“ a princ řekl: „Ach ano Hvězděnko. Ale jak?“ „Jednoduše, vždyť se ti to samo vyjeví.“ Princ si sedl na koně a vyjel na cestu. Jel a jel, až přijel ke kamennému hradu. V zahradě se prochází Hvězděnka, jak prince spatřila, běžela k němu a řekla “ Máš štěstí, kdyby tu byl čaroděj je po tobě.“ Princ jí vysadil na koně a jeli domů a potom se vzali.

Vysvětlivka: hrad je proměněná jeskyně.

Ivuška

Dobro, láska a štěstí

Jeden les vypadal, jako by byl hustý a prázdný, ale nebyla to vůbec pravda, protože tam na jednom opuštěném místě stály dvě vesnice. Jedna vypadala jako chudší, druhá jako bohatší. V té chudší bydlela dívka, která se jmenovala Anna. A v té bohatší zase bydlely dvě sestry, ale ty byly nevlastní sestry Anny. Ale mezi Annou a jejími sestrami byl rozdíl, protože Anna byla dobrá skromná a uměla několik užitečných prací, ale její sestry byly její pravý opak. Její starší sestra se jmenovala Helena a mladší Jiřina.

A jednou tudy jel princ, nemyslete že zabloudil, ale byl už hladový a jak tak jel, tak přijel k těm dvěma vesnicím, a zrovna když Anna dělala večeři. Princ, jak byl hladový, tak je poprosil, jestli by mu daly také. A Anna teda prostřela pro čtyři. Ale protože princ nevěděl, že jedna je dobrá a dvě ne, tak se do všech zamiloval. A tak jim navrhnul, jestli by s ním nechtěly jet na zámek. A všechny tři řekly ano. A princ, když to věděl, tak je vzal sebou na zámek. Dal uspořádat ten den veliký ples a hostinu.

Anna si s sebou vzala z domova svoji zástěru na vaření a když kuchaři a kuchtičky v zámecké kuchyni připravovali jídla na stůl, tak jim začala pomáhat a princ jí v tom nechtěl bránit, protože ji měl rád. Když pak byla hostina, všem nejvíc chutnalo jídlo, které uvařila Anna. Bramboračka nebo koláče, všechno od Aničky všem chutnalo. I princovi všechno od Aničky chutnalo. Ale jedno tajemství princ ani Helena nevěděli - že Jiřina je vlastní sestra Anny. To věděla jenom Anna. Když skončila hostina, tak byl ples, ale princ tančil jen s Aničkou a Jiřinkou. Ale když už šly spát, Jiřina s Aničkou si samy ustlaly, zato Helena si nechala ustlat. O půlnoci Anička s Jiřinkou vstaly a šly do kuchyně, aby připravily snídani, napekly koláčů, buchet a potom šly zase spát. A když ráno princ vstal, tak vždycky našel snídani. Začal poznávat velké tajemství, ve kterém bylo ukryto plno lásky.

Princ dal na znamení Jiřince a Aničky náramek lásky. Helena jim ho záviděla, protože byl zlatý se stříbrným rámečkem a v tom rámečku bylo srdce z červených drahých kamenů, ale Helena začala poznávat stejné tajemství jako princ. A proto jim záviděla. Do Aničky a Jiřinky se zamiloval černokněžník, ale protože Anička s Jiřinou byly chytré, tak princovi poradily, jak by je vysvobodil, protože černokněžník každý den přicházel a taky Anička s Jiřinkou každý den říkaly ne, ale jednou už to černokněžníka našťvalo a řekl: "Když si mě nechcete vzít, tak si vezmu já vás!" A zmizel i s Aničkou a Jiřinkou. Ale protože princ už věděl, jak je vysvobodit, tak vzal čtyři koně, na jednoho si sedl a jel.

Při tom jak tak jel, tak si ani nevšimnul, že už je noc. Najednou vidí na malém paloučku u studánky růst dvě překrásné kytky, ale nebyly to růže, byly to dvě překrásné klívie. A princ jednu po druhé utrhl a vzal je sebou na zámek. Tam se o ně tak dlouho staral, až úplně rozkvetly a jak rozkvetly, tak se jim květ začal měnit v šaty, až z nich zase byly Anička s Jiřinkou a princ si potom Aničku vzal.

Ivuška



O princí Lukášovi a jednom draku

„Pane králi, pane králi, drak je nemocný!“ Ozvalo se jednoho dne zrána zoufalé volání v trůní síni. To stařícký vrchní komoří oznamoval svému vládci truchlivou novinu. „Oheň ani síru z hlav nevrhá, zato rýma mu kouká z očí. Nelétá, sotva se plouží. A vůbec je na něj truchlivý pohled.“ Nebylo třeba nic dodávat, král i komoří věděli, že to je tedy malér! Jenom díky drakovi si mohli už před léty dovolit zrušit armádu – drak totiž zatím spolehlivě zahnal na útěk každého nadměrně bojechtivého nepřítele – a vojáci se místo toho mohli věnovat obdělávání polí, pěstování dobytka a jiným mnohem užitečnějším věcem, než je válčení, a královské národní hospodářství jen vzkvétalo. Ostatně příjmy z turistického ruchu, jehož podstatnou součástí tvořily naučné školní výpravy, utěšeně zvyšovaly HKP (čti hrubý královský produkt) na hlavu.

Co teď? Král se poradil se svými rádci, horní i dolní komorou poddanského parlamentu a nakonec pro jistotu zašel za moudrou babičkou Šafránkovou. Ta mu půjčila tlustou pohádkovou knížku a řekla, že dál už si musí poradit sám, od toho je konec konců králem. Král si sedl k pohádkám a četl a četl a četl celý den a celou noc. Potom dal z nejvyšší věže hradu veřejně vyhlásit, vytroubit a vybubnovat, že ten, kdo draka uzdraví, dostane jeho dceru za ženu a půl království k tomu.

Dlouho se nikdo nehlásil, ona dračí medicína se neučí už ani v Číně, kde si jinak na dracích dost zakládají. Pak jeden šarlatán vyinkasoval vysokou zálohu, že jako musí nakoupit v zahraničí léky. Chytili ho a podle dobrého místního zvyku vykoupali ve studené vodě. Pak dlouho předlouho nikdo a princezna už byla vzteklá, že zůstane na ocet.

Jednoho dne království přijel princ Lukáš a jako každý turista se chtěl podívat na největší místní pamětihodnost, tedy na draka. A když toho draka spatřil, jak schlíple sedí v koutě a smutně kouká, bylo mu ho moc líto. A rozhodl se, že drakovi nějak pomůže. Protože nikdo, koho se ptal, mu neporadil, jak se léčí draci, vydal se na cestu na Dračí ostrovy. Kde už by to měli vědět, když ne tam.

Na Dračí ostrovy nelétá žádná pravidelná linka, ani s cestovní kanceláří se tam nedostanete. Princ Lukáš musel putovat sám cestou i necestou, vyptával se kudy má jít a největší radost mu udělalo, když ho jednou někdo poslal do Horoucích Pekel, protože odtamtud je to na Dračí ostrovy už jen kousek.

Konečně po dlouhé cestě spatřil ceduli Horoucí Pekla u Dračích ostrovů. Pod cedulí seděli dva čerti a svačili. Lukáš se s nimi dal do řeči a rozdělil se s nimi o chleba se sýrem. Čerti mu za to poradili, kudy dál. Cesta totiž pokračovala strašidelným lesem a přes Moře Hrůzy a nebyla úplně snadná. Čertí rady se tedy Lukášovi hodily. Ta hlavní byla – ničeho se neboj, strašidla jsou naši kamarádi a neublíží ti, pokud před nimi nezačneš utíkat.

Princ Lukáš tedy statečně vykročil do lesa. Z prvního křoví vykoukl kostlivec a zacvakal čelistmi, o kousek dál zařval Hejkal. Z močálu natahovali ruce vodníci, po cestičce se probíhaly umrlčí hlavy na pavoučích nohách a když Lukáš od nich zdvihl oči nahoru, spatřil obra Koloděje, jak po něm šátrá roztaženými pařáty. Kousek dál se probíhali vlkodlaci a příšerně vyli. Na samém konci lesa pak čekal imigrační úředník. No hrůza hrůzoucí, krve by se v člověku nedořezal.

Za strašidelným lesem na břehu Moře Hrůzy byla přivázána vetchá černá loďka a u ní stál jednonohý pirát se třemi dýkami za pasem a posupně se šklebil. „Podřežu tě, oberu a hodím žralokům, suchozemský červe.“ Takhle Lukáše přivítal, jenže princ se nelekl. „Ahoj námořníku, pozdravují tě čerti Július a Marián“, pozdravil ho. Na ta slova se pirát přestal šklebit posupně a začal se šklebit přátelsky. Vzal Lukáše do loďky a vyrazili na moře. Voda pěnila a stříkala, z vln cenili zuby žraloci, chobotnice vystrkovaly chapadla, loďka skřípala a teklo do ní. Lukáš musel bez ustání vybírat vodu, jinak by se potopili. Když byli žraloci a chobotnice moc dotěrné, srdnatě je zaháněl bidlem. Konečně přistáli na největším z Dračích ostrovů.

Princ Lukáš ihned vyhledal krále Dračích ostrovů a požádal ho o pomoc pro nemocného draka. Král se zaradoval, že ještě někde ve světě ještě žijí draci a slíbil Lukášovi, že rád nemocnému drakovi pomůže. Hned zavolal svého dvorního lékaře a nařídil mu připravit prášky, pilulky, mastičky a injekce, co se jich do princova batohu vejde. Dračí lékař se poškrabal nejdřív na hlavě číslo tři, pak ještě na sedmičce a na devítce, vzal Lukáše trochu stranou a povídá mu: „Mám takový dojem, že i kdybych ti zabalil třeba devět batohů, vašemu drakovi to nepomůže. Jemu je totiž smutno a na to není lék ani v pilulce ani v injekci.“

Obyvatelé dračích ostrovů se s Lukášem vlídně rozloučili, pirát ho převezl zpátky přes moře a Lukáš se vracel známou cestou zpět. Král i princezna už ho netrpělivě očekávali. Princ Lukáš se s nimi dlouho nebavil a zalezl do klece za drakem. Tam si s ním povídal a snažil se ho rozveselit, příliš se mu to ale nedařilo. Princezna, co se zrovna strašně nudila, šla za nimi, ačkoliv předtím jí nikdy nenapadlo do dračí klece vlézt. Za chvíli si povíдали všichni tři a drak

viditelně pookřál, ostatně princezna taky. Lukáš pak drakovi vysvětlil, kudy se dostane na Dračí ostrovy. Král nejdříve nechtěl draka pustit. Že už patří k tomuto království řadu generací a království bez tradic je jako ryba bez vody a jestli z toho ještě nebude republikánský převrat. A co turistický ruch? Drak musel slíbit a prackypodáním se zavázat, že se z Dračích ostrovů vrátí. Pak mu král milostivě udělil nejvyšší královskou dovolenou.

Drak nejen že se vrátil, ještě si sebou přivedl dračici a vypadal úplně vyléčený. Princ Lukáš byl jmenován nejvyšším certifikovaným oficiálním léčitелеm královských draků a princezna už neměla strach, že zůstane na ocet. Lukáš však měl velké přání: „Nechci království, ale takhle proletět se na draku, to by bylo něco...“ Král souhlasil, nakonec dělit království se mu stejně nechtělo. Drak se nechal chvíli přemlouvat, ale pak Lukáše naložil na hřbet a obletěl s ním celé království.

A co na to princezna? Tak to už je jiná pohádka...

Iva a Jirka



O třech princeznách, co se staly dračicemi

V jednom království měli tři princezny. A jak už tak princezny někdy bývají, byly rozmazlené, protivné, hádavé a nic jim nebylo recht. Hádaly se navzájem i se všemi okolo, dokonce s tatínkem králem a maminkou královnou. Po zámku si všichni potichu říkali, že tohle nejsou žádné princezny, ale učiněné dračice. A když se jednou princezny pohádaly u večeře, otec král se rozzlobil a to, co si všichni mysleli řekl nahlas: „Dračice jedny, táhněte do svých děr.“ A jak to dořekl, z princezen se staly dračice, přímo saně. Té nejstarší narostlo devět hlav, té prostřední šest a té nejmladší tři.

Jestli předtím bylo na hradě pro hádavé princezny krušno, bylo teď ještě mnohem hůř. Dračice mají na hádání se, protivňákování a vřískání víc hlav než princezny, a dokonce i když byla některá z nich sama, hádaly se její hlavy mezi sebou. K tomu ten dým a plameny z tlam, každou chvíli někde hořelo a hradní hasiči už byli celí zničení. Král se rozhněval podruhé a vyhnal princezny z hradu, ať si hledají doupě ve skalách jako jiní draci.

Princezny – dračice tedy žily ve skalní jeskyni. Jednoho dne letěl nedaleko cizí drak a jak princezny uviděl, hned se k nim snesl. A že lítá už dlouho po světě a marně hledá nějakou dračici a rád si jednu z nich vezme za ženu. Princezny se, to se ví, mezi sebou pohádaly, ale drak si vybral tu nejstarší, že má nejvíc hlav a odletěl s ní do svého doupěte. Za čas se objevil jiný drak a vzal si tu prostřední, ani ta nejmladší nemusela na ženicha dlouho čekat. Mohlo by se tedy zdát, že pohádka má dobrý konec. Ale konec to ještě zdaleka není.

Draci zpravidla nejsou vzorem dobrých mravů, kromě záliby v požívání princezen mají ještě spoustu dalších nehezkých zvyků. Svým dračicím leccos tolerují, už proto, že je jich na zemi málo a pokud by byli příliš vybíraví, vyhynuli by. Jenže princezny – dračice byly příliš i na otrlé draky.

Neví se sice, co se stalo s dvěma zbývajícimi, ale příběh nejstarší princezny je poměrně dobře doložen v prastaré kronice Dadamilově. Nejstarší princezna se svým dračím manželem usadila poblíž Tramtárie. Jak šel čas přestalo ji ale bavit být pořád protivná dračice (ono když něco musíte, tak to kupodivu není zdaleka tak zábavné, jako když Vám to zakazují). A tak si lámala všech devět hlav jednu po druhé, jak by mohla svůj osud změnit. Ale ať se snažila jak se snažila, drak si stejně nevšiml, že má teď doma docela milou manželku. A což teprve, když jednou přišel na návštěvu do jejich obecní jeskyně nadstandardního typu s dálkovým geotermálním vyhříváním, tekoucí pramenitou vodou a masážním gejzírem princ s cizí

princeznou. Jéje, ten se jí líbil, ale řekněte, který své cti dbalý princ by si vzal dračici (a to i tehdy, když mu devítihlasně zpívala jeho oblíbené hity Spirituál kvintetu a ještě přitom v jedné tlamě upekla bábovku a v druhé kuře ?) Ani drakovi se nevedlo lépe. Cizí princezna, která prý chodila světem a hledala nějakou postel s hráškem nebo co, byla tak jemná, vlídná a přívětivá. To by byla doma pohoda!. Pomyslel si „Třeba by mi občas i křídla večer namasírovala ...“ On se toho člověk, totiž pardon drak za den něco nalítá, když chce zabezpečit rodinu. A tak si oba smutnili a nevěděli co počít. Až nakonec, když večer hosté usnuli, vypravil se drak i dračice za svým/svou vytouženým/ou a opatrně je políbili. A to víte polibek je vždycky věc kouzelná a v pohádce má nějakou sílu!

Princeznu dračici ten polibek proměnil zase v princeznu a ne ledajakou, ale zmoudřelou a snad tím i trochu zkrásnělou. A cizí princezna – to bylo teprve překvapení pro draka – změnila se do své pravé podoby. Stala se z ní dračice a taky ne ledajaká, ale dokonce čtyřadvacetihlavá a moc drakovi děkovala, za to že ji vysvobodil ze zakletí zlého čaroděje, který si kdoví proč usmyslel, že ji promění v princeznu. Jakoby bylo princeznám na světě líp než dračicím (co si máme nalhávat, obojí jsou na vyměření).

A tak se v míru rozešli do svých domovů, ale čas od času se navštěvovali, aby nezapomněli, jak jim bylo, když nebyli sami sebou.

O osudu druhých dvou princezen panují jen sporné legendy. Údajně se nadosmrti znepřátelily, když se pohádaly o to která bude volebním symbolem čtyřkoalice (bodejť ne jedné hlav přebývalo, druhé se zas nedostávalo a taková plastická chirurgie je dosti nákladná záležitost i pro draka, nemluvě o tom, že DVZP ji , jak je jejím zvykem nehradí).

Iva a Jirka dohromady

Bledule

Jeden princ jednou jel po trávě, na které rostly bledulky. V tom vidí, že mezi bledulkami chodí dívka ale je tak hezká, že se princovi zachtělo aby si ji mohl vzít za manželku. Tak jí řekl: „Jak jsi se sem dostala?“ A dívka mu řekla: „Jsem zakletá princezna a jmenuji se Bledule. A jestli si mne chceš vzít, musíš překonat velká nebezpečí. Nejdřív musíš získat klíče od toho, co na mně chybí. Ale k těm klíčům vede cesta přes hustý strašidelný les. Uprostřed toho lesa je velké bouřlivé jezero a na jezeře ostrov, na tom ostrově kopec, v kopci skála, v té skále je

vyhaslý kráter, v kráteru je jeskyně a v té jeskyni se jde dolů po dlouhých schodech, až se přijde do veliké místnosti, kde leží v otevřené kamenné truhlici spousta svazků klíčů. Pamatuji si, z těch svazků klíčů si vezmi jen ten svazek, na kterém je železný, stříbrný a zlatý klíč. Železným klíčem odemkni kamennou truhlici, která leží vedle. Stříbrným klíčem odemkni železnou truhlici, která leží v té kamenné a zlatým klíčem dřevěnou truhlici, která je uvnitř železné. Vezmi všechno, co v ní najdeš. Pak se rychle vrať, ale ať se děje s jezerem cokoliv, nezdrž se víc, než o minutku. Další kousek mého vysvobození se dozvíš, až to uděláš. Ale dělej to tak, jak jsem ti řekla, abys nedopadl jako jiní princové, kteří se stali kamenem, rybou, nebo dalším svazkem klíčů.“

Princ jí poděkoval a vydal se na cestu. Jel tak, jak mu poradila. Přejel strašidelný les, na lodičce se přeplavil přes jezero na ostrov a sestoupil do jeskyně. Dlouho hledal mezi svazky klíčů, až našel ten pravý s klíčkem železným stříbrným a zlatým. Pak odemknul tři truhlice a v té poslední, dřevěné s krásnými ozdobami, našel šátek, lehký jako pavučinku, prsten s perlou, jasnou jako kapka rosy a stříbrnou čelenku s bílými drahokamy. Všechno to vzal a spěchal po schodech nahoru.

Když už princ viděl konec chodby a nebe nad hlavou, vylezl z kráteru velký odporný had a vrhnul se na něj. Princ k němu otočil ruku s prstenem a had se rozpadl na prach. Princ skočil do lodičky a rychle vesloval po jezeře, zatímco ostrov se za hrozného rachotu ponořil pod vodu. Na jezeře se vzdouvaly divoké vlny a po princovi sápara spousta ošklivých oblud, ale princ je mávnul závojem, obludy se ihned potopily a vlny zmizely. V čarodějném lese oživé stromy nastavovaly kořeny a větve princovi do cesty, naštěstí zář drahokamů na čelence je zaháněla zpět a zarostlá stezka se před princem znovu otvírala. Tak se princovi podařilo bez nehody dojet skoro až k louce, kde žila Bledule.

Z posledního křoví na konci lesa vystoupil strašlivý černokněžník, zadržel princova koně a povídá: „Právě ses přesvědčil, jaké vzácné věci neseš. Když si je necháš, budeš mocný a bohatý, nebudeš mít na světě sobě rovna. Když je komukoli dáš, ztratí navždy svou kouzelnou moc. Rozmysli si dobře, co uděláš.“

Princ se rozhodnul hned. Seskočil z koně, proklouzl kolem černokněžníka a běžel na louku k Bleduli. Zahalil ji do závoje, nasadil jí prsten a čelenku. Černokněžník zmizel a Bledule byla vysvobozená. Pak se vzali s princem za ruce a šli z té začarované louky pryč.

Ivuška a Jirka

Vodní princezna

Jeden princ jednou jel na lov, ale protože slunce hodně hřálo, dostal s koněm žízeň. Když přijeli k jezeru, princ napojil koně, ale vody v jezeře neubývalo. Princ se tomu podivil a jak si tak jezero prohlíží, spatří na dně sedět krásnou dívku, jak si hraje s mušlemi. Počkal až se dívka vynoří. Za chvíli se dívka vynořila a princ se jí zeptal: „Vzala bys si mně?“ Dívka řekla „Ale ano, jen chvíli počkej než si nazuju střevíce.“ Potom se dotknula vody a hned před ní stály bílé střevíce. Dívka se obula a byla ještě hezčí. Princ jí posadil na koně a jeli.

V hradě se všichni přišli podívat na krásnou nevěstu. Hned to slyšelo jedno děvče které tam dělalo družičku. Oblékla se a vzala si kytku, protože tam bylo zvykem , aby družička doprovázela ženicha s nevěstou, podala ženichovi kytku a ten ji měl hodit své milé. Svatba byla veselá, ale radost netrvala dlouho, protože se roznesla zpráva, že se do města nastěhovala zlá obluda. Princ s princeznou si věděli rady. Odevzdali hrad sloužícímu s družičkou, kteří se hned vzali a princ s princeznou odletěli a měli se dobře až do smrti.

Ivuška



O hodném drakovi, který získal princeznu

V jednom hlubokém lese žil tříhlavý drak. Živil se houbami a borůvkami a kamarádil s ostatními lesními zvířaty. Byl to hodný drak.

Jednou do toho lesa jel na lov pan král s dcerou a celou družinou. Princeznin kůň se něčeho leknul, splašil se a utekl do hloubi lesa. Princezna se ho chvíli držela, ale pak se uhodila o větev a spadla. Byla hluboko v neznámé části lesa a navíc si pádem z koně poranila kotník a nemohla chodit. Volala o pomoc, ale ostatní lovci byli v jiné části lesa a neslyšeli ji.

Zato ji slyšel hodný drak a přišel za ní. Princezna se nejdřív hrozně lekla, on takový tříhlavý drak je dost ošklivé stvoření, asi jako tři srostlí krokodýlové. Jenže drak na ni vlídně mluvil, léčivými bylinkami ji ošetřil nohu a natlučenou hlavu a donesl ji maliny a borůvky, aby neměla hlad. Potom princezně pomohl až na okraj lesa, kde ji našli královští myslivci. Tak se princezna s drakem skamarádila. Občas za ním jezdila do lesa nebo drak přilétal za ní do zahrady královského paláce.

Jednou pan král rozhodl, že princezna už má věk na vdávání. Sezval ze širokého okolí prince, šlechtice a velmože, aby se ucházeli o princeznu ruku. Všichni se sjeli na veliký ples, na kterém si měla princezna vybrat. Jenže jí se žádný nelíbil, nutno přiznat že celkem oprávněně. Většina ženichů byla hrozně nafoukaná, mnozí rozmazlení a taky tam bylo hodně nanicovatých. Těm zbylým zase koukalo z očí, že je zajímá především princeznin titul a půlka království. Princezna chudák nevěděla, co dělat, až ji napadlo poradit se s drakem. Drak si vzpomněl, že princezny většinou dávají svým nápadníkům tři úkoly a tak je prověří. To se princezně zalíbilo, ale měla obavu, jestli se některému z princů náhodou nepodaří ty úkoly splnit. Proto přemluvila draka, aby se soutěže o její ruku také zúčastnil. Pak se vrátila na ples a oznámila nápadníkům svou vůli.

Druhý den ráno se nápadníci sešli, aby vyslechli zadání prvního úkolu. Princezna jim uložila přinést drahocennou perlu, velkou jako pěst, která leží na dně černého moře. Většina nápadníků, když to uslyšela, odjela rovnou domů, zejména ti nanicovatí. Část těch schopnějších se dala dohromady a vyrazili směrem k černému moři, kde si najali loď a potápěčskou výstroj. Drak se sebral a letěl k černému moři nejkratší cestou. Na břehu pak zavolal kamaráda delfína a ten mu perlu přinesl. Drak pak odletěl zpátky k princezně a ta se velice radovala. Bohužel ne moc dlouho, ti schopnější nápadníci se vrátili také a měli veliké perly. Princezna tedy musela vymyslet druhý úkol.

Poslala nápadníky pro ohnivý diamant, který se dal nalézt pouze v jícnu velké sopky daleko až na hranicích království. Zbylé nápadníky ten úkol odradil a odjeli domů, pouze dva princové ještě zůstali a vypravili se k sopce. Drak samozřejmě letěl také. Měl to jednoduché, u sopky žil jeho prastrýc devítihlavý drak, který si tam v sirných zřídlech léčil všechny své bolavé krční páteře. Drak ho musel dlouho přemlouvat, prastrýci se nechtělo z horké vody ven, ale nakonec se přemluvit dal. Protože sopku znal jak svoje boty, ukázal tříhlavákovi, kde se dají diamanty nalézt. Drak také jeden pěkný našel a letěl zpátky k princezně. Jenže princové nezháleli. Na lanech se spustili do kráteru a štěstí jim přálo, oba také našli diamanty a vrátili se zpět.

Princezna už byla nešťastná. Vymýšlela, jakým úkolem by se zbylých princů zbavila a přitom svého draka neposílala do velkého nebezpečí. Nakonec vymyslela, že úkolem bude připravit tu nejlepší pochoutku na světě. Ti dva zbylí princové byli dobrodružných povah, ochotni potápět se v moři a lézt do sopek, ale požadavek něco vařit či péci je znechutil. Drak byl povaha prostá. Přinesl to, co sám měl za největší pochoutku – med lesních včel. A protože zůstal v soutěži sám – zvítězil.

Drak se tedy stal princezniným manželem. A měli se rádi a žili šťastně. Hodný drak se také stal králem a když zavedl drakonickou vládu, byli šťastní i všichni poddaní.

Jirka

Tisícero princezen

Jednou na nebi byl nebeský zámek a v něm bydlelo tisíc princezen. Jako jsou hvězdy. Ty princezny vždycky nechodily v ničem jiném než v modrých šatech a s nimi tam bydlel král Měsíc a královna Slunce. A ty princezny pokaždé, když byla noc s králem Měsícem vystupovali na nebe a královna Slunce zase ve dne vystupovala na nebe. A ty princezny, když v noci vystupovaly na nebe, tak vždycky házely perly a z nich se stávaly hvězdy. A tak to bylo každý den.

Ivuška

O princezně, černokněžníkovi a chytrém princí

V jednom královském městě žili král s královnou a měli krásnou dceru. Byla nejen krásná, ale také chytrá, přitom hodná a milá, takže v královském zámku se dveře netrhly, jak se nejrůznější princové, hrabata, knížata, kurfiřti a jiní vznešení nápadníci střídali v žádostech o její ruku. Princezna byla na všechny vlídná a všem dala stejnou odpověď – že se zatím se nechce vdávat.

Jednou však přišel do královského města jako nápadník zlý černokněžník, co žil v černokněžném hradě v Pustých horách. Když ho princezna spatřila, řekla rozhodným hlasem: „Ne, tebe si nevezmu nikdy“. Černokněžník se hrozně rozzlobil, oni černokněžníci bývají vesměs cholerici. Vykřikl „Když ne já, tak nikdo!“ a dodal nějaké nesrozumitelné zaklínání a z princezny byla najednou žába. Pak se proměnil v obláček smrdutého kouře a zmizel oknem.

Nešťastní rodiče chovali žabu ve zlatém akváriu a zoufale sháněli nějakou pomoc. Vypytaali se učenců, mudrců, lékařů, věstců i šamanů, všichni jenom krčili rameny. Černokněžníková moc je prý veliká, může ji zlomit jen někdo, kdo nečeká ze svého činu žádný prospěch. A najdete dnes někoho takového?

Tou dobou náhodou jel kolem jeden princ, který se jen tak toulal po světě, aby nabyl zkušeností a dověděl se, jak to ve světě chodí. Doslechl se o princeznu zakletí a bylo mu jí líto. Zašel na radu k jednomu starému poustevníkovi, který byl moudrý a hodně věděl. Poustevník mu řekl: „Vím jak princeznu vysvobodit. Musíš sebrat černokněžníkovi jeho kouzelnou hůlku a spálit ji v ohni. Pak přestanou všechna jeho kouzla platit.“ Princovi se ten plán zalíbil a vydal se hledat černokněžníkův hrad.

Ten hrad byl vysoko v Pustých horách a hlídaly ho příšery. Princ však byl neohrožený a statečný, tak mu příšery nemohly nic udělat, ty mají moc jenom nad těmi, kteří se jich předem bojí. Postranními stezičkami ve skalách se princovi podařilo hrad obejít, našel i díru v hradbách a dostal se dovnitř. Černokněžník právě nebyl doma, princ ho viděl odlétat. Celý hrad byl pustý a prázdný, jen na vrcholku nejvyšší věže byla černokněžníková komnata a v ní se princ schoval ve skříni.

O půlnoci se černokněžník vrátil, rozdělal oheň na ohništi a začal připravovat nějaký čarodějný lektvar. Hůlku přitom na chvíli odložil. Princ nezaváhal, vyrazil ze skříně, popadl hůlku a vrazil ji do ohně. Hůlka vzplála a okamžitě shořela. Černokněžník puknul a rozletěl

se, jako když praskne balónek, jen zápach po síře zůstal. Zdi jeho hradu začaly praskat a drolit se, princ utíkal jak dovedl nejrychleji a když vyběhl z brány ven, celý hrad se proměnil v rozeklanou skálu. Princ pak putoval horskými dolinami z Pustých hor zpět mezi lidi.

Zatím v údolí se děly věci. Černokněžníkovy kletby přestaly rázem platit a začarovaní lidé se vraceli ke své původní podobě, i ze žáby ve zlatém akváriu se najednou stala opět princezna. Všichni byli spokojení, jen princeznu mrzelo, že neví, kdo ji vlastně zachránil. Otec král tvrdil, že se tak stalo samo na jeho královský příkaz a nutil princeznu, aby si vybrala ženicha. Té se ale do vdávání nechtělo, co kdyby se přeci ukázal zachránce. A šla se poradit ke starému poustevníkovi, stejnému, co poradil i princ. Poustevník jí řekl vše, co věděl a také jí poradil, aby na prince počkala, až se vrátí z hor.

Princezna umluvila královského otce, aby jí dal ještě tři dny, že si buď přivede ženicha, nebo si vezme toho, kterého jí určí on. Pak sedla na koně a jela k Pustým horám, odkud se princ vracel. Princ nespěchal. Věděl že nijak neprokáže, že on zlomil černokněžníkovu moc a tak se o ani princeznu ucházet nechtěl. Cestou potkal dívčinu na koni, která se mu velice líbila. Jeli spolu, povídali si a princ jí vypravoval o všem co ve světě zažil, mimo jiné i o černokněžníkovi a jeho hůlce. Podle toho princezna (protože to byla ona) poznala svého vysvoboditele. Umluvili se, že jeden bez druhého být nechtějí a jeli rovnou k princeznině otci. Pak byla slavná svatba a po ní konec pohádky.

Jirka



O louži, co chtěla mít ledovou peřinku

Byla jednou jedna louže, která chtěla být taky zamrzlá. Všechny louže kolem ní už byly zamrzlé, jen ona pořád nic. Ale jednou, když byla zima a hrozně mrzlo, spadlo na ní z nebe hodně sněhu a louže zamrzla a dostala ledovou peřinku a spala pod ní až do jara.

Ivuška

O princezně Rozcuchandě

Žila byla na jednom hradě v jednom království princezna Rozcuchanda. Dřív se nejmenovala Rozcuchanda, ale měla docela hezké holčičkovské jméno jako například Anička, Hanička, Michalka nebo tak nějak, jenže to už si v tom království nikdo nepamatoval. Všichni jí říkali jen a jenom princezna Rozcuchanda. Tahle princezna se totiž už jako malá strašně nerada česala. Dokázala si vždycky vymyslet spoustu důvodů, proč se zrovna teď nemůže učesat, až to nakonec došlo tak daleko, že už na hlavě neměla účes ale „rozcuch“. A podle toho jí začali říkat Rozcuchanda. Nejen že nebyla učesaná, ale vlasy se jí všelijak knotily a chomáčovatěly, taky si v nich občas udělali vrabci hnízdo (i mláďata odtud dvakrát třikrát do roka vyvedli), o jiných zvířátkách – třeba veškách ani nemluvě. Princezny bývají někdy hodné, někdy spíš hloupé, občas i zlé a nafoukané. Naše Rozcuchanda byla ten prostřední případ, co horšího – ona byla na ten svůj hloupý nápad ještě pyšná. Vyhlásila, že rozcuch je ta největší móda ve světě a že bez pořádného rozcuchu v jejich království nikdo neobstojí, ba ani svoji práci či úřad nemůže pořádně zastávat (jako by nebylo důležitější spíš to, co má v hlavě, nejen na ní). No a dvorní dámy! To si nechte vyprávět! Dvorní dámy se dokonce předstihovaly, aby napodobily co nejvěrněji princeznu rozcuch, i umělé vrabce a vajíčka si do vlasů zaplétaly (tak to chodí, když někdo má hlavu prázdnou, snaží se alespoň předvést, že ji má vůbec – a pravda to se zaknoceným nemytým a nevoňavým rozcuchem přehlédnout nešlo).

A bylo čím dál hůř. Princezna si totiž usmyslela, že se bude vdávat a ženicha si prý vybere podle toho, kdo bude mít ten nejzajímavější a nejzvláštější a vůbec nej- rozcuch. A ženichové přicházeli jen co je pravda. Koneckonců království bylo rozlehlé, úrodné a zachovalé, tož si říkali, že nějakou tu potřeštěnou princeznu navrch přece vydrží. Dokonce vznikli v tu dobu zvláštní parukáři a vlásenkáři, kteří vyráběli paruky s rozcuchy pro ženichy,

protože mít na hlavě tu hrůzu, která se v tomhle království nosila, napořád, to přeci jen princové nechtěli. Ale snad že nebyli parukáři a rozcuchovníci tak zruční, snad že princům z očí příliš koukalo, že jim jde spíš o království než o princeznu (a možná dokonce to bylo tím, že nepravý rozcuch tolik nevoněl – tedy spíš tolik nebyl cítit jako pravé neumyté vlasy), zkrátka princezna na nich vždycky nějak poznala, že tak trochu šidí, a žádný z ženichů se jí nelíbil.

Teprve když přišel princ Míla, princezna jen otevřela pusku (ani zavřít ji nemohla, dokud jí vrchní ceremoniář nedal herdu do zad) a tiše zírala... Tak se jí zalíbil, až se jí srdce rozbouchalo. A co teprve ten jeho rozcuch, jak byl zvláštní. Bylo to jemné a nadýchané a když na prince zasvítilo slunce, zdálo se, že má na hlavě ne vlasy ale záření. A vůně se kolem něho nesla jako když na jaře jemně zaprší do březového hájku. (Princ byl ostříhaný na ježka a umyl si vlasy březovým šampónem.) „Ten bude můj muž a žádný jiný!“ řekla si princezna. Jenže když princ Míla uviděl Rozcuchandu začal se strašně smát a smál se a smál se a smál, až se za břicho popadal, zatímco dech nemohl popadnout vůbec. A snad že byl ten smích kouzelný, jak už to u upřímného smíchu bývá, snad že už mělo rozcuchané království své vlastní hlouposti dost, čím déle se Míla smál, tím více dvorních dam i dvořanů se k němu přidávalo a při pohledu na ostatní se už taky za břicha popadali. Nakonec ale zahlédli v zrcadle na stěně, ve stříbrném přívěsku nebo v leštěné míse i svůj vlastní rozcuch, zčervenali, ztichli a jeden po druhém utekli stydět se někam do ústraní, jaké hlouposti to tolik let vyváděli. Nakonec utekla i princezna, i ona uviděla, jak jí to nesluší.

A když se o půl dne později sešel celý královský dvůr nemohli svou princeznu vůbec poznat. Vlasy měla hebké rozčesané a voňavé a svítily jí skoro stejně jako oči, když při pohledu na prince zjistila, že se mu líbí a že ani on nechce za ženu žádnou jinou. A byla svatba. Ale tuhle pohádku od té doby vyprávěly v rozcuchaném království maminky všem dětem, které se nechtěly česat.

Iva

O zvědavém pejskovi, který se ztratil

Byl jednou jeden pejsek a ten byl hrozně zvědavý. Žil na zahradě u jednoho domku a věčně broudil kolem plotu a vystrkoval nos ven, jen aby mu nic neušlo. Když šel někdo po ulici kolem zahrady, štěkal na něj a trochu záviděl, že ten někdo si jde pryč a uvidí něco, k čemu se pejsek nedostane.

Jednou se stalo, že domácí zapomněli zavřít vrata na zahradu. Zvědavý pejsek neodolal. Vyběhl ze vrat do ulice, aby se podíval a očuchal, co je za rohem. A pak co je za dalším rohem a vedle a ještě tam a tady a tam... Pak přišel večer, udělala se tma a chladno. Pejsek přestal čmukat a začal se rozhlížet, kudy domů. Jenže nic kolem sebe nepoznával a netušil, kterým směrem se dát. Chvilí zkoušel jít po svých stopách, jenže ty byly tak zamotané, že nikam nevedly. Nakonec se pejsek posadil do trávy na okraji malého parčíku a začal žalostně výt a fňukat.

Tam ho našly děti, kterým bylo pejska líto. Jenže domů si ho vzít nemohly, tak jej dovedly do psího útulku. Tam sice pejsek dostal najíst a mohl se schovat před zimou, ale bylo mu smutno. Nikdo si s ním nehrál, nikdo ho nepohladil. Vzpomínal na svoje pány a na zahradu, ve které dřív bydlel, a litoval své zvědavosti, která ho zavedla daleko od domova.

Mezi tím pejskův pán a paní hledali, kde se jim pejsek ztratil. Procházeli okolní ulice, dokonce věšeli po zdech inzeráty, ale netušili, že pejsek zašel až tak daleko od jejich zahrádky. Také jim bylo po pejskovi smutno. Nikdo neňafal na dvoře, nikdo si neběžel pro pohlázení, nikdo je nevítal po návratu domů. Rozhodli se tedy, že si opatří jiného pejska, nejlépe takového, který také zůstal sám jako oni. Vydali se do psího útulku. Jejich pejsek je ucítil už z dálky a dal se štěkání a vytí. Volal a volal, až si ho všimli a mezi klecemi našli. Pán s paní byli rádi a pejsek, ten se mohl radostí zbláznit. Vzali ho sebou domů, pejsek byl hrozně rád, že se vrátil do známé zahrady. A i když trochu zvědavý zůstal, byl mnohem opatrnější a už by se sám na průzkum nevydal. Aby zase nezabloudil.

Jirka

O kočce a myši, jak spolu uzavřely opoziční smlouvu

V jednom starém domě ve sklepě žila myš. Měla malou díru v jednom nepřístupném rohu za starou almarou a když padl večer a dům ztichnul, vydávala se na lup. Tu okusovala uložené brambory, jinde prohryzala rožek pytle se zrním, prošmejdila každý kout, nic jejím zoubkům neodolalo.

Jednoho dne se obyvatelé domu rozzlobili, a rozhodli se s myší rázně skoncovat. Druhý den přinesli domů kočku, spíš napůl odrostlé kotě. Dali jí mlíčko a pustili ji do sklepa. Číča se chvíli procházela po sklepě a brzy o myši věděla, jenže k její díře nemohla. Hlídala ji tedy z povzdálí.

Myši nastaly zlé časy. Dřív byla ve sklepě pánem, teď se skoro nemohla pohnout z díry. Brzy měla hlad a žízeň. Z díry se odvažovala jen na krátké chvílky a vždycky přitom velice riskovala, protože kočka byla pozorná. A jedné noci byla myš nějak roztěkaná, nepozorná, a najednou hup – už ji kočka držela v drápech.

Číča si svou kořist prohlížela a myš pískala strachy: „Pust' mne, pěkně prosím, pust'!“ „Kdepak“, kočka na to, „tebe jsem dostala za úkol chytit a taky jsem to jako řádná a své cti dbalá kočka splnila. Teď tě přinesu pánům, ti budou mít radost.“ Myš prosila dál: „Pust' mě, ukážu ti, kde schovávají slaninu, je jí tam dost pro obě.“ To na kočku neplatilo. „Dostávám od pánů mlíčko, slanina mě nazajímá“, odpověděla. Myš horečně vymýšlela, jak by se kočce nějak vykroutila a dostala nápad. „Přines mě pánům. Oni tě pochválí a pak vyženou, protože když nebude ve sklepě žádná myš, na co by si drželi kočku? Jen tak tě živit nebudou, já je znám.“ Kočka byla pořád tak trochu kotětem, byla důvěřivá a bezelstná. „To přece nemohou udělat, to by bylo nefér!“ bránila se. „Když tě nechytím a ty budeš dělat škodu, tak mě taky vyženou a převedou jinou kočku,“ namítala. Jenže myš už poznala, že její lest padla na úrodnou půdu a kočku přesvědčovala, co měla síly.

Nakonec se ty dvě domluvily. Myš slíbila, že nebude dělat žádnou škodu, bude sbírat jenom drobečky a bezcenné zbytky. Kočka ji bude za těchto podmínek tolerovat a nechá ji žít, stálým chytáním si zajistí přízeň pánů a pravidelnou misku mléka. A světe div se, ono to opravdu fungovalo.

Jirka

O holčičce, co říkala pořád „ne“

Byla jednou jedna malá holčička, ještě ani do školky nechodila, a ta se naučila nové slovíčko „ne“. A to slovíčko se jí tak líbilo, že ho říkala pořád častěji a častěji, až nakonec už vůbec neříkala nic jiného. Jenom ne a ne a ne, NE !

Její rodiče už vůbec nevěděli, co by s tou holčičkou a jejím ne měli udělat. Zlobili se na ní a zas si jí nevšímalí, mluvili na ní jako by se nic nestalo, ale i křičeli a pořád nic. Nakonec je to asi nakazilo, a tak začali taky pořád říkat ne (alespoň, když byli doma), jinde ta infekce nepůsobila. Ne a ne a NE!

Jéje, to vám najednou začalo holčičce vadit. Když řekla: „Mám hlad !“ Rodiče odpověděli: „Ne!“ Když chtěla, aby si s ní šli hrát, taky z toho bylo jenom NE. A když chtěla, aby jí vypravovali pohádku, dopadlo to zrovna tak. Byla to děsná otrava a holčička si už nevěděla rady, ať mluvila na rodiče jak chtěla, pořád říkali jenom NE. Jako kdyby je někdo zaklel. Když už opravdu nevěděla, co dělat a jak to změnit, zavolala: „Ať už to zakletí přejde, prosím, prosím, prosím !“ a nebudete tomu věřit, ale jak třikrát zopakovala to kouzelné slovíčko PROSÍM, zakletí zmizelo a rodiče na ní zase mluvili jako předtím.

A tak se ta malá holčička dozvěděla, jakou moc má kouzelné slovíčko prosím a taky byla od té doby opatrná na to, jak často se říká ne (aby se to zakletí zase třeba nevrátilo).

Iva

Princ a kytička

Byl jednou jeden princ a ten se chtěl oženit, ale nevěděl, jakou nevěstu si má vzít. A jednou, když jel na koni po louce, viděl vedle sebe krásnou kytku, která vedle něj kvetla a byla to Lilie královská. A řekl si: „ To je krásná kytko! Tu si vezmu do květináče s sebou.“ A když se druhý den ráno probudil, tak viděl, že místo kytky u květiny sedí krásná dívka. A ona mu pak řekla, proč tu vlastně je. A byla potom svatba.

Ivuška

O drakovi, který polepšil protivnou princeznu

To vám jednou žila jedna strašně protivňácká, zlobivácká a neposlušná princezna. Tatínek král i maminka královna z ní byli celí umoření a už nevěděli, co by s ní udělali. Pořád něco nechtěla jíst, taky si nerada čistila zoubky, v jídle byla nesnesitelně vybíravá, co chvíli kníkala a fňukala, že se nudí, hračky po sobě vůbec neuklízela, kdečím se pobryndávala. No to vám povídám jedna hrůza !

A tak jednou, když už tatínek s maminkou doopravdy nevěděli, co s tou zlobivkou udělat, zavolali si na poradu moudrého kouzelníka Můryhudru, který zrovna letěl okolo na své kouzelné létající koloběžce. Můryhudra se zamyslel a povídá: “Tak vy chcete, aby se ta Vaše holka polepšila ? No, já bych něco věděl, co by možná pomohlo. Ale jen pod tou podmínkou, že to necháte na mně a nebudete mi do toho mluvit. A to napravování bude trvat dlouho, nejméně jeden měsíc a možná i víc... Tak co vy na to?”

Zrovna v tu chvíli se odkudsi z blízkých komnat ozval princeznin jekot a rámus, jako když se něco rozbíjí, a tak královští rodiče Můryhudrovi kývli, i když se jim to tak docela nezdálo.

V tu chvíli pronesl Můryhudra čarovné zaklínadlo. Znělo to trochu jako AZURLENORQUANTOJARMAGGIPEPSIAZUCAR, ale jisté to není. (To víte, kouzelníci mají taky svá tajemství.) A jen to zařikadlo dořekl, přenesla se princezna do dračí sluje v temném lese.

Drak zrovna přilétal domů a hned na princeznu spustil, co tam dělá a jestli má pro něho něco k večeři a jak mu hned něco nedá, tak že si pochutná na ní samotné. Jejda, to byla změna! Princezna chvíli zkoušela protivňákovat a chvíli zase fňukat, ale drak na nic nedal. Ona se ho přeci jenom dost bála a tak šla raději honem nasbírat do lesa maliny a borůvky. Ale víte vy co toho takový drak zbaští ? Spoustu !

Rozhodně si princezna nemohla naříkat, že se nudí. Skoro celý den sháněla pro draka i pro sebe něco k jídlu a když měla chvíli volnou, hned jí drak zaměstnal. Jeskyně potřebovala zamést, pavučiny vyprášit, kapradinové peřiny vyvětrat a natřepat. Princezna ani nevěděla, jak jí čas utíká... A večer, jak lehla, tak usnula jako ten špalek v koutě, na kterém drak sedával. Panečku a jak se jí stýskalo po domově. Teď by si vážila toho, jak se jí dobře vede a jak se o ni každý stará (taky už věděla, co to dá práce, než se uvaří a uklidí – nikdy dřív jí to vlastně nenapadlo).

Ale i rodičům se už doma stýskalo. Taky měli o princeznu strach, aby třeba nenastydla a tak. Poprosili proto moudrého čaroděje, jestli by jim už nemohl dceru vrátit domů. Čaroděj Můryhudra se tedy vypravil do jeskyně na kontrolu, jak to vypadá s princezniným polepšováním. A když poznal, že už se změnila, nekřičí, je pilná a vlídná a dokonce mu nabídla čerstvý klikvový čaj a bedlové topinky, vzal ji s sebou zase zpátky k rodičům.

To bylo radosti ze shledání. Princezna se opravdu změnila, na každého byla milá a sama o sobě říkala, že bez práce chvilku nevydrží. Ono to možná nakonec všechno bylo tím, že dřív neměla co dělat... Jen drakovi se od té doby moc stýskalo. Ono když je člověk (totiž drak) na všechno sám a kloudné slovo na něj nikdo ve sluji nepromluví, není to nic příjemného. Nakonec se tedy s Můryhudrou domluvil, že až zase bude nějaká princezna na polepšování, že by zase rád pomohl, když už má teď tu vychovávací praxi. A od té doby se už nikdy nenudil, protože to byste nevěřili, co je na světě princezen k polepšování (a princů ostatně taky)...

Iva



O broukovi Stejskalíkovi obecném a Strachu velkookém

Možná víte o tom, že jsou vědci, kteří se celý život zabývají studiem brouků a hmyzu vůbec. Studují, jak si ti brouci povídají, čím se živí, kde žijí a tak vůbec. Někdy je taky sbírají, všelijak preparují, třídí a pak ty sbírky třeba někde vystavují. Však taky v Praze v národním muzeu jsou takových sbírek plné celé velké sály.

Ale ani tihle odborníci možná nevědí, co přitom zná skoro každé dítě (taky možná proto, že už jsou tak velcí, že na to, jaké to bylo, když byli dětmi, už dávno zapomněli).

Už se Vám možná stalo, že jste byli jako malí někde sami, nebo třeba jste vyjeli na školku v přírodě a dlouho neviděli maminku a tatínka a brášky nebo sestřičky a bylo k večeru a vám bylo najednou smutno ani vlastně nevíte proč. To je totiž tím, že si na vás sedl brouk Stejskalík obecný. Abychom vám ho popsali, je takový velký a černý, trochu se podobá kovaříkovi, kterého možná znáte z Ferdy mravence, má dlouhé splihlé černé krovky a černý cylindr, a ten když smekne, sype se z něj smutno. Takové divné smutno pronic a zanic, ale o to smutnější. Brouk Stejskalík žije nejčastěji v dětských táborech a chatách, kam se třeba jezdí na školku v přírodě (někdy, ale to je vzácné, dokonce i u babičky a dědečka pod gaučem), tu a tam přežívá i v komoře školky mezi lehátky na polední spaní. Vychází a vyletuje hlavně před večerem nebo v době, kdy se doma vyprávějí pohádky. Těžko se proti němu brání, ale jednu věc Stejskalík prostě nevydrží. To když se smějete. Tak strašně ho to totiž přitom lechtá, tak hrozně to s ním hází, že se pak neudrží a musí spadnout.

Jinde zase žije Strach velkooký, vypadá jako takový zvláštní průhledný brouk s velikannanánskýma očima a když na vás skočí, poznáte to podle takového zvláštního lechtání a chvění v žaludku. Strach velkooký je užitečný, ale ne když se přemnoží (protože bát se třeba cizího velkého psa nebo jedovatých věcí nebo nebezpečných lidí je dobře, ale není dobře, bojíme-li se předem a zbytečně a věcí, které umíme a známe). Strach velkooký žije v tmavých koutech, někdy taky v šatnách u bazénů, kde se učí děti plavat, může číhat i na vršku kopce, kde se lyžuje a podobně. Nejlíp se proti němu brání pohledem do očí, když si na něj chceme sáhnout nebo udělat to, čeho bychom se podle něj měli bát, to nevydrží a začne se zmenšovat a zmenšovat, až zmizí docela. Ale běda když před ním utíkáme a máme strach ze strachu, to roste a roste a pak může být tak velký, až to skoro vypadá, že by nás mohl spolknout. Co ale vůbec nesnáší je, když řekneme: „Podívej Strachu, já vím, že se teď bojím – to se někdy stává – ale já teď půjdu a zkusím ten strach překonat!“ (Protože tak vypadá

statečnost, že překonáváme strach. Kdo se vůbec nebojí ničeho není ani tak statečný, jako spíš někdy hloupý, protože věci nedomyšlí.) No a když takový strach ví a slyší, že ho přesto všechno chcete přeprat, tak to už předem ví, že má prohráno a v tu chvíli upaluje do dálky a někdy je při tom dokonce slyšet jak si tiše hrůzou kvílí ...

Iva

Zakletá princezna a kouzelný náprstek

Byla jednou jedna princezna. Byla hodná a hezká, takže měla spoustu nápadníků, mezi jinými i starého černokněžníka. A protože ho nechtěla, černokněžník ji z pomsty přečaroval na pustý ostrov v dalekém moři.

Ten ostrov, to byla jen holá skála a poušť, na kterou pálilo žhavé slunce. Uprostřed pouště stál zámek, ale byl pustý, prázdný a rozpálený jako pec. Princezna měla strach že tam snad uschne na troud, ale naštěstí si vzpomněla, že dostala od své babičky kouzelný náprstek, který mohl splnit tři přání. Princezna nejdřív chtěla, aby jí zanesl zpátky domů, ale to náprstek nedokázal, černokněžníkovu kouzlo bylo silnější. Měla tedy jiné přání, aby na vyprahlém zámeckém nádvoří vyrazil silný pramen čisté vody. A to jí náprstek splnil. Stará studna uprostřed nádvoří se najednou naplnila chladnou, čistou vodou a té vody neubývalo, ani když jí princezna nabírala do džberů a roznášela po vyschlých zahradách a okolní poušti. A protože zalévala pilně, vyrašily brzy v zahradě tři plamy: Kokosová, datlová a banánovník. Princezna tak měla co jíst.

Díky vodě se stal ostrov obyvatelným, ale princezně na něm bylo smutno. Přes den běhala se džbery s vodou a na stesk neměla čas, ale každý večer na ní přišlo stýskání. Vzala tedy kouzelný náprstek po babičce a pronesla další přání: Dej mi posla, který by dal o mě zprávu mým blízkým. Druhý den se na ostrově zastavili tažní ptáci, kteří se vraceli z teplých krajin zpátky na sever. Princezna napsala na kousek papíru zprávu, vedle podpisu nakreslila svůj obrázek, a omotala papírek jednomu ptáku kolem nožičky. Ptáci pak odlétli.

To ptáci pak putovali daleko na sever až do krajin, kde princezna dřív žila. Jednou, když odpočívali na střeše královského paláce, sklouznul papírek z ptačí nožičky s spadl na zem rovnou k nohám princí, který se právě procházel kolem. Princ papírek zvedl, přečetl a protože se mu princeznina kresba zalíbila, vydal se ji hledat. Princezna nevěděla, kde ostrov leží a do správy to nenapsala, princ se tedy vydal proti směru tahu ptáků.

Princ jel a vyptával se každého, koho potkal, odkud letěli tažní ptáci. Jenže většina lidí se dívá na cestu nebo na věci potřebné nebo užitečné a jen málokdo si všímá takových věcí, jako odkud a kam letí ptáci. Cesta princovi trvala dlouho a často bloudil. Přesto jednoho dne přijel na mořský břeh.

V nejbližším přístavním městečku princ nechal koně a půjčil si malou loď. Pokračoval ve své cestě po vodě. Křižoval sem-tam a vyhlížel ptáky a pomalu mu docházely zásoby jídla i vody, když jednoho dne přistál u toho správného ostrova kde byla princezna zakletá.

Princezna měla ohromnou radost, když prince zahlédla a princ byl také rád, jednak že se mu princezna líbila, jednak že splnil své předsevzetí. Naložili loďku kokosy, fíky a banány, nabrali dostatek vody a vydali se na zpáteční cestu. Princ už znal cestu, do přístavu tedy dorazili bez nesnází. Tam princ vrátil loďku, vzal si svého koně, posadil princeznu před sebe a jeli domů.

Jak tak jeli, spatřil je ten zlý černokněžník. A zachmuřil se. Nejen že princezna unikla z pustého ostrova, ještě jela s hezkým princem a oba vypadali, že se mají rádi. Černokněžník si chvíli lámal hlavu a pak vymyslel strašlivou pomstu.

Mezitím ti dva bezstarostně jeli domů a ani moc nespěchali, protože se jim ta společná cesta líbila. S večerem přijeli k malému městu a rozhodli se zůstat v něm na noc. Ubytovali se v hostinci a unavená princezna hned usnula. Princ byl zvědavý a taky chtěl udělat princezně radost, vydal se tedy na rynek aby jí koupil nějaký dárek. Jenže tam už čekal černokněžník, proměněný v ctihodného kupce. Hned prince chytil za paži a nedal jinak, než že takový vzácný host musí poctít jeho krámkou svou návštěvou. V krámkou pak téměř vnutil princovi pro jeho milou prstýnek a na zdar uzavřeného obchodu mu nalil víno. Jenže to nebylo poctivé víno, ale černokněžnický lektvar, po kterém princ ztratil paměť. Rázem vůbec nevěděl kdo je, kde je a co tam dělá. Černokněžník pak spustil velký povyk, že se mu do krámkou vloudil zloděj a chtěl ukrást prstýnek. Přiběhli městští biřicové a prince zatkli.

Biřicové dovedli nešťastného prince na strážnici a začali ho vyslýchat, jenže princ na nic nedokázal odpovědět. Velitel biřiců byl kupodivu rozumný člověk. Usoudil, že tohle není zločinec, ale nějaký nešťastný blázen a nechal prince místo do vězení odvést do blázince, kde ho zavřeli do malé komůrky.

Princezna se probudila začala prince hledat. Vyběhla na rynek a vyptávala se každého, koho potkala. Tak potkala i jednoho z biřiců, který jí pověděl, že někoho podobně oblečeného odvedli předešlý večer do blázince, ale to určitě nebyl princ, vždyť ani nevěděl jak se

jmenuje. Princeznu hned napadlo, kolik uhodilo a kdo za tím vězí. Vzala svůj kouzelný náprstek a spěchala do blázince. Zprvu jí tam nechtěli pustit, ale princezna nedala pokoj, až nakonec všechny umluvila a zavedli jí do princovy komůrky. Pak vyndala náprstek a pošeptala mu své poslední přání, aby se princ uzdravil. Náprstek naposledy pomohl a pak se rozplynul. Princ se vrátila paměť a byl zdrav. Černokněžník, který to viděl, vzteky puknul a bylo po něm. Ti dva pak spolu žili šťastně dlouhá léta.

Jirka

O malém zeleném mimozemšťánkovi

Byl jednou jeden malý mimozemšťan. Jako každý správný mimozemšťan byl neobyčejně zvědavý a stejně tak jako každý mimozemšťan byl proměnlivý. To znamená, že se snažil vždycky objevovat v té podobě, v jaké ho lidé, delfíni, alfacentaurané nebo třeba oktopavouci očekávali a předpokládali. Jenže měl smůlu, jako pozorovatelskou pozici nafasoval Zemi a jako přidělený objekt zkoumání lidí, a tak díky jejich omezené představivosti furt coural okolím v podobě malé zelené potvory a jen vzácně mohl měnit počet nohou a tykadel (pravda: Sem-tam mu nějaký člověk s větším rozhledem dopřál i pár přísavek, chapadlo či hňápidlo).

No uznejte bavilo by třeba Vás courat furt podzvukovou rychlostí v nějaké předpotopní mašině, co připomíná jídelní pomůcku, když jste graduovaný specialista v oboru superprostorového bodového prostoru inteligentních entit. A nic proti chlorofylu, ale když nemůžete ani na chvíli uplatnit módní metakolorické galaktické tetování? No fakt, to by vám taky klesly štíty na 20%. Zkrátka mimozemšťan toho už měl plné kecky, totiž pardon trysky. Ne že by složil jen tak hňápidla na bahboucha, ale byla to dřina. Zkoušel se vetřít do snu nějakému tvořivějšímu spisovateli, novináři nebo malíři, ale fungi acidi (= houby s octem na kyselo). Všechno to byla čeládka konvenční a netvořivá. Zase nevyšel ze zeleně a chapadel.

Jednou už si skoro myslel, že je u cíle. Narazil na architekta a ti jsou pane svou tvořivostí nějak vyhlášení. Nenápadně mu zkoušel poslat do představu trochu nápaditější podobu mimozemšťana. Ale věřili byste tomu? Ten architektonický nafoukanec nafoukaná podle těch signálů vytvořil něco jako rotační hyperboloid a postavil to na jedné hoře a ještě měl tu drzost myslet si, že je to jeho vlastní nápad. (Však taky malý zelený mimozemšťan dodnes kdykoli

vidí v noci osvětlený vrcholek Ještědu zuřivě skřípe zubními ekvivalenty.) Prostě i tenhle pokus selhal.

Mimozemšťan už si doopravdy zoufal. Až jednou potkal naštěstí děti ze školky, jak šly zrovna na procházku. To bylo konečně ono! Děti měly snad víc nápadů o jeho možné podobě, než mimozemšťan sám. To bylo něco! Celé dlouhé hodiny se mohl proměňovat v co chtěl a jak chtěl a dětem to – na rozdíl od dospělých, kteří se kdovíproč mají za chytřejší než děti, vůbec nepřipadalo divné.

Jenže tady narazil zase na své rodiče, protože ti jsou všude ve vesmíru podobní a taky mají za úkol přivést své potomky k věcem, do kterých se dětem vůbec nechce a na oplátku je omezovat v tom, co je baví. A tak často, když byly v nejlepším, ucítil mimozemšťan vlečný paprsek některého ze svých skupinových rodičů a uslyšel:

„Grrgzzi, nehraj si pořád s těmi lidmi, ještě od nich chytíš nějakou nemoc – třeba tu .. no... fantazii!“

A děti ze školky se pak vždycky divily, kam se poděly ty jejich představy, se kterými si zrovna teď před chvilkou moc pěkně hrály.

Iva

O čtyřech zakletých žížalách

To vám jednou byly čtyři zakleté žížaly. Tedy ony nebyly ani tak úplně zakleté jako spíš trochu kouzelné. Uměly se totiž proměňovat v bílé labutě, divoké koně, ale taky třeba v tanečnice a taky ledacos jiného. Jednou jedna z nich (právě proměněná v tanečnici) tancovala jenom tak na louce a tam ji uviděl mladík z nedaleké vsi a hned si řekl: „Taková pěkná a čiperná tanečnice, ta by se mi ale líbila. A taky do hospodářství by se mi hodila, jak hbitě by se asi uměla otáčet kolem plotny a pece a u necek s prádlem, když tady tak krásně a vesele tančí.“ A hned se jí zeptal, jestli by ho nechtěla. A ona že ano, ale že si ho vezme jenom tehdy, když i její tři sestry si najdou ženichy, že už si to dávno slíbily.

Mladík se zamyslel, ale napadlo mu, že ve vsi by se asi našlo víc takových ženichů jako on, a tak své tanečnici slíbil, že ty další tři ženichy přivede. Ani mu to nedalo tolik práce, jak si myslel. A chystala se svatba. Ženiši požádali své nevěsty, aby upekly svatební koláče, a ony na to kývly (bodejť by ne, když stejně počítaly s tím, že si je jako vždycky vyčarují a kdoví co se smlouvaly, že budou dělat ve volném čase ... nejspíš kout pikle na mužské).

Vtom letěl kolem na svém tryskovém sportovním šestiválcovém ultraturbokoberci čaroděj Mordydy (říkali mu tak proto, že za každým druhým slovem dodával mordydy) a ten když viděl, co žížaly kují, řekl: „Mordydy, to tedy ne, takhle švindlovat se tady nebude!“ A hned je zaklel, že už nemohly čarovat ani se měnit v bílé koně nebo labutě, ba ani zpátky ve svou žížalí podobu se nemohly vrátit. A tak už zůstaly napořád obyčejnými dívkami a všechno musely dělat docela obyčejně jako ostatní lidé. Ale po čase Mordydyho kouzlo zesláblo. A tak když se ve všech čtyřech rodinách narodily děti, jejich maminky si tak občas po maminkovsku zakouzly (třeba, aby se všechno včas stihlo a byly pěkné vánoce, nebo aby dětem rychleji uteklo když jsou nemocné... a vůbec, vždyť to nakonec znáte sami). Ale jako všechny maminky si i tyhle čtyři daly pozor, aby je přitom kouzlení nikdo neviděl. Co kdyby letěl kolem zase nějaký ten Mordydy?!

Iva

Pohádka o Ježíškovi

To když už žili lidé na světě hodně let a nebyli už to žádní pračlověci a neandrtálci, ale opravdoví člověci (dokonce o sobě tvrdili, že jsou rozumní), přišlo jim líto, že se pořád perou a hádají jako malí kluci a domluvili se, že teď už na sebe budou hodní. Jenže s lidmi to máte těžké už když jsou děti, a když jsou dospělí je to s nimi možná dokonce ještě těžší. Každý si to, jak na sebe budou hodní, představoval úplně, ale úplně jinak. Nakonec se o to „hodný“ tak strašlivě poprali a pohádali, že dokonce na truc začali mluvit různými jazyky, aby jim ti ostatní nerozuměli. Ale přesně v tuhle chvíli toho začaly mít dost jejich děti. „To je přeci jednoduché“, řekly v těch různých jazycích svým rodičům. „Když jsou na sebe lidé hodní, tak se na sebe přece usmívají, mluví na sebe hezky, mají dost času, aby si spolu mohli hrát, a dávají si třeba dárky.“ To se dospělým líbilo. „Vždyť ty děti mají pravdu!“ řekli si. „Tak nějak to uděláme.“

Jenomže znáte dospěláky. Jak se něco důležitého nechá na nich, většinou to zamotají a popletou a přinejmenším se o to pohádají, pokud rovnou spolu neválčí. Většinou kvůli takovým hloupostem jako kdy se má vybrat ten čas dárků, kdo je má nadělovat a jak se má jmenovat, jestli bude chodit pěšky nebo jezdit na saních, , jaké mají být ty dárky, aby byly správné a vůbec. Zkrátka, dospěláci dělali všechno pro to, aby to dětem zkazili a omlouvali se přitom „vyššími zájmy. Jako obvykle.

Ale stejně od té doby – a že už je to pár tisíc let – jsou na sebe sice lidé většinu času pěkně potvorní, jenže v každé zemi přichází každý rok několik dní, kdy jsou na sebe lidé hodnější, než je obvyklé. Mají na sebe víc času, pěkně se na sebe usmívají a dávají si dárky. Aby si to odůvodnili (dospělí musí mít pro všechno pádný důvod) museli ten čas pojmenovat (třeba vánoce). A protože dospělí vědí, že být na druhého hodný není vůbec snadné, a tak si musí přivolat na pomoc někoho, kdo jim pomůže ten hezký čas udělat, protože je pro ně těžké věřit tomu, že to dobré má každý z nás v sobě U nás doma proto přináší čas vánoc a dárků a vůbec všeho hezkého Ježíšek, kterého sice ještě nikdy nikdo neviděl, ale přitom se ho kousek skrývá v každém moudrém i nemoudrém člověku. Ale děti, ty vědí své, protože umí být hodné jenom tak, případně zlobit jenom tak a nemusí si vůbec, ale vůbec nic zdůvodňovat.

Iva

Pohádka o Šišimu

Cestujete rádi? A kde už jste vlastně byli? V Řecku nebo na Brdech, v Mladé Vožici anebo ve Španělich, na Kanárských ostrovech nebo na Čertově Mlýně? A už jste někdy byli v Šišimu? Cože, nebyli? Jak, vy vůbec neznáte Šišimu? No, tak to musíme začít úplně od začátku.

Byla jednou jedna vesnička, co se jmenovala Šišimu. Ta vesnička ale byla moc zvláštní. ona totiž ležela na takovém čarovném místě. Hluboko pod ní byl v zemi zakopaný zázračný kámen Splněných přání. Vždycky když si někdo něco přál, tak se to stalo. Ale mělo to jeden háček, nesměli jste si přát nic špatného nebo něco, co by druhým ublížilo. Pokud jste to totiž udělali, kouzlo se obrátilo a buď se stalo to nepěkné vám samotným nebo se stalo něco moc pěkného tomu, komu jste přáli zlé. A tak si na to v Šišimu zvykli a nakonec vůbec přestali mít nepěkná přání. Stejně se jim to nevyplácelo.

A to si představte, že jste si kousek toho dobrého mohli dovézt i domů. V Šišimu totiž vyráběli krásné keramické pufufníky, které měly tu moc, že kousek šišimského dobra dovedly přenést i do ostatního světa. A za čas po nich byla taková poptávka, že šišimští začali vyrábět nepravé nekeramické pufufníky, které si lidi kupovali jako talisman, který jim připomínal, že mají mít jen dobrá přání.

Taky jste mohli v Šišimu koupit písničku složenou pro někoho, koho máte rádi. Nebo si odtamtud přivést polepšenou maminku, která se ráno nikdy nezlobí a nespěchá, když jdete do školy. Nebo polepšenou holčičku či chlapečka, kteří si nekreslí inkoustovým perem po peřině v posteli. A když to dělají a je z toho průšvih, tak to hned rodičům nebo babičce včas řeknou a vůbec. To víte, že se to všechno brzy po světě rozneslo a lidé tam začali posílat sebe samotné nebo druhé lidi, aby se polepšili. Jistě si umíte představit, že za nějaký čas byla vesnička celá přeplněná a navíc tam občas zkoušel přijít někdo hodně zlý, kdo zkoušel ta přání otočit od dobrého k nedobrému.

A tak Šišimu vesničané nakonec začarovali, aby měli od nechtěných návštěvníků pokoj. A teď tam mohou cestovat jen děti (všechny dny kromě úterý a taky ne o víkendech) a sem tam si mohou vzít s sebou i některé dospěláky (alespoň ve snu). Tak se tam nezapomeňte někdy o prázdninách zastavit...

Iva a Ivča

Obsah

Zlatovláska	2
O starém vláčku.....	3
O dračici, zakleté do princezny	5
O křišťálové perle.....	6
Dobro, láska a štěstí	7
O princí Lukášovi a jednom draku.....	9
O třech princeznách, co se staly dračicemi	11
O třech princeznách, co se staly dračicemi	12
Bledule	13
Vodní princezna	15
O hodném drakovi, který získal princeznu	16
Tisícero princezen	17
O princezně, černokněžníkovi a chytrém princí	18
O louži, co chtěla mít ledovou peřinku	20
O louži, co chtěla mít ledovou peřinku	21
O princezně Rozcuchandě.....	21
O zvědavém pejskovi, který se ztratil	23
O kočce a myši, jak spolu uzavřely opoziční smlouvu	24
O holčičce, co říkala pořád „ne“	25
Princ a kytička.....	25
O drakovi, který polepšil protivnou princeznu	26
O broukovi Stejskalíkovi obecném a Strachu velkookém	29
Zakletá princezna a kouzelný náprstek	30
O malém zeleném mimozemšťánkovi.....	32
O čtyřech zakletých žížalách.....	34
Pohádka o Ježíškovi	35
Pohádka o Šišimu	36

Iva, Jirka a Ivuška © 2001

Vydáno elektronicky 10.12.2001, revize 1.12.2004

Homepage: <http://www.hamstet.info>

e-mail: hamstet@centrum.cz

NEPRODEJNÉ

Pro nekomerční účely může být šířeno neomezeně.